

KONSTYTUCJA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (projekt)

1. Celem niniejszej Konstytucji jest opisanie formy państwowej, której treść zostanie wypełniona zgodnie z niezbędnymi potrzebami codzienności życia wspólnotowego, a jeśliby i sama forma ograniczała zaspokojenie tych niezbędnych potrzeb, to i ta forma winna zostać zmieniona.

Rozdział I

– WARTOŚCI I ZASADY

2. *„Żądając prawdy od innych sami musimy żyć prawdą, żądając sprawiedliwości sami musimy być sprawiedliwi ¹.”*

Natura ludzka

3. Naturę ludzką można opisać jako składającą się z dwóch części: zwierzęcej oraz niez zwierzęcej.
4. Zwierzęca część natury ludzkiej – podobnie jak natura zwierzęca w przypadku zwierząt – skłania ludzi do uciekania od wszelkiego własnego cierpienia, w tym kosztem przrzucania tego cierpienia na innych ludzi.
5. Innymi słowy, ludzie z natury dążą do ucieczki od wszelkiego własnego cierpienia, dlatego nie potrzebują dodatkowych zachęt do ucieczki od niego. Za to potrzebują – skutecznej – motywacji do zaniechania przrzucania niechcianego przez nich cierpienia, na innych ludzi.
6. Tym, co odróżnia istotę ludzką od zwierzęcia, jest potencjał istoty ludzkiej do człowieczeństwa, czyli niez zwierzęca część natury ludzkiej.

Umiejętności kwalifikowane

7. Umiejętności kwalifikowane to wszystkie umiejętności ludzkie, których istota ludzka nie jest w stanie opanować sama (tj. bez jakiegś formy udziału innych ludzi).

¹ Ks. Jerzy Popiełuszko

8. Przede wszystkim w okresie wychowywania istoty ludzkiej – zanim nie zacznie ona motywować się sama – w celu umożliwienia istocie ludzkiej opanowania podstawowych umiejętności kwalifikowanych, koniecznym jest zniesienie przez nią własnego cierpienia; zniesienie go pod wpływem zewnętrznych czynników, głównie pod wpływem autorytetu rodziców.

Człowieczeństwo

9. Tym, co odróżnia człowieka, od istoty ludzkiej jest człowieczeństwo.
10. Innymi słowy, każda istota ludzka posiada potencjał do człowieczeństwa, lecz nie każda istota ludzka zachowuje się jak człowiek; nie w każdej istocie ludzkiej ten potencjał zostaje rozwinięty oraz nie każda z niego korzysta, jeśli już zostanie w niej rozwinięty.
11. Człowieczeństwo to praktykowanie najwyższej formy umiejętności kwalifikowanej, w postaci dobrowolnego akceptowania własnego dobrego cierpienia; człowieczeństwo to praktykowanie dobrego cierpienia, a dobre cierpienie to takie, które przynosi pożytek jakiejś wspólnoty i równocześnie nie przynosi szkody żadnej wspólnoty (definicja dobra).
12. Człowieczeństwo – patrząc perspektywy historycznej – miało swój okres rozwoju głównie w Europie.

Kradzież

13. Produkty to rzeczy materialne i niematerialne oraz usługi, a ich powstanie wymaga świadomego, wymagającego umiejętności kwalifikowanych oraz dyscypliny wysiłku, czyli pracy.
14. Ze względu na skutek jaki dany produkt powoduje, można wyróżnić produkty:
 - dobre, czyli zaspokajające potrzeby bytowe ich konsumenta oraz rozwijające jego zdolność do pracy; oraz
 - niedobre, czyli nie zaspokajające potrzeb bytowych ich konsumenta, czy też ograniczające lub uniemożliwiające ich konsumentowi rozwijanie jego zdolności do pracy.
15. Ze względu na rodzaj produktów jakie dana praca wytwarza, można wyróżnić pracę:
 - dobrą, czyli wytwarzającą produkty dobre; oraz
 - niedobłą, czyli wytwarzającą produkty niedobre.

16. Kradzież to konsumpcja lub przejęcie jakiegoś produktu dobrego, bez oddania w zamian za to – bezpośrednio lub pośrednio – ekwiwalentnego produktu dobrego, który ten konsumujący lub przejmujący wypracował.
17. Innymi słowy, kradzież jest naturalnym sposobem zdobywania produktów, ponieważ jest formą ucieczki od własnego cierpienia (zawsze skutkującą przerzuceniem tego cierpienia na drugą osobę).

Cierpienie jako warunek wytworzenia dobrobytu ogólnodostępnego

18. Warunkiem wytworzenia dobrobytu ogólnodostępnego jest jego wypracowanie, przez odpowiednio do tego wykwalifikowanych ludzi, którzy wzięli udział w dobrze zorganizowanym procesie produkcji.
19. Warunkiem odpowiedniego wykwalifikowania się ludzi, w sposób umożliwiający im wytwarzanie dobrobytu ogólnodostępnego, w ramach dobrze zorganizowanego procesu produkcji, jest zawsze jakaś forma cierpienia zachodząca przy kształceniu przez tych ludzi umiejętności przydatnych w tym procesie produkcji, oraz jakaś forma cierpienia zachodząca przy poddawaniu się przez tych ludzi dyscyplinie dobrze zorganizowanej pracy w ramach procesu produkcji.

Pułapka dążenia do całkowitego braku cierpienia

20. W praktyce życia społecznego, sposobem zdobycia produktów przez ludzi jest wytworzenie produktów przez nich samych albo kradzież produktów wytworzonych już przez innych ludzi.
21. Ludzie, dla których wartością jest dążenie do stanu całkowitego braku własnego cierpienia, nie akceptują dobrowolnie jakiegokolwiek własnego cierpienia, w tym nie akceptują dobrego cierpienia.
22. Innymi słowy, odrzucenie wszelkiego własnego cierpienia przez ludzi, pozbawia ludzi możliwości zdobycia produktów drogą własnego ich wytworzenia, a zatem skazuje ludzi na kradzież; skazuje na kradzież czyichś produktów oraz na poparcie kradzieży czyichś produktów.
23. Dążenie do stanu całkowitego braku własnego cierpienia jest zgodne ze zwierzęcą częścią natury ludzkiej, lecz sprzeczne z człowieczeństwem, oraz musi prowadzić do kradzieży.

Racjonalizacja zwierzęcości ludzkiej oraz kradzieży

24. Dążenie do stanu całkowitego braku własnego cierpienia, doprowadziło ludzkość do fałszywego i wprowadzającego w błąd pojęcia wolności. Mianowicie, że:
- wolnym jest już ten i tylko ten, kto ma prawo do działania zgodnie z własną wolą; oraz, że
 - wolność to stan braku przymusu (a z przymusem zawsze łączy się jakieś cierpienie), połączony z możliwością działania tak jak się chce.
25. Wolność rozumiana wyłącznie jako samo prawo do działania zgodnie z własną wolą, jest bezwartościowa w praktyce życia społecznego, jeśli ludzie posiadający takie prawo, nie posiadają równocześnie produktów umożliwiających im działanie zgodnie z własną wolą.
26. Natomiast, połączenie stanu braku przymusu wobec siebie (a więc i braku własnego cierpienia), z możliwością działania tak jak się chce, w jedno pojęcie wolności, oznacza, iż wolnym jest tylko ten, kto kradnie; oznacza, iż wolnym jest tylko zwierzę, które zdobyło dobra.
27. „*Tak, ja też jestem z tych ptaków zuchwałych,
Co po bezkresnym morzu Wolności fruwają ².*”

Wspólnota

28. Wspólnota to zbiorowość – mniej lub bardziej – skutecznie dążąca do tego samego celu, za pośrednictwem jednej i tej samej cywilizacji.
29. Innymi słowy, każda wspólnota posiada wspólny cel oraz jedną, wspólną cywilizację.
30. Istnienie wspólnot jest naturalne, ponieważ są one zgodne z naturą ludzką.
31. Nie ma takiego przejawu życia wspólnotowego, który by nie pozostawał w jakimś stosunku do jednej z pięciu kategorii bytowania ludzkiego, mianowicie: miłości, wiary, piękna oraz zdrowia i dobrobytu, a często do dwóch lub więcej tych kategorii.
32. Różne wspólnoty, różnie rozumieją pojęcia: miłości, wiary, piękna oraz zdrowia i dobrobytu.
33. Innymi słowy, różne wspólnoty wypełniają pojęcia: miłości, wiary, piękna oraz zdrowia i dobrobytu różnymi przykładami.
34. Różne wypełnianie powyższych pojęć przez różne wspólnoty, jest wynikiem i przejawem różnic cywilizacyjnych.

² „Wieczór”, Fryderyk Engels, rok 1840, przekład Małgorzata Szubert

Zbiorowość

35. Zbiorowość to grupa ludzi wyodrębnionych ze względu na jakieś kryterium, przy czym w jednej zbiorowości mogą znajdować się nawet różne wspólnoty (tj. nawet wspólnoty o różnych celach i różnych cywilizacjach).

Państwo

36. Państwo to zbiorowość, w której zasady wskazujące jak postępować w danej sytuacji życiowej, zostały ujęte w jedno prawo.

Cywilizacja

37. Cywilizacja to metoda ustroju życia zbiorowego. Cywilizacja umożliwia wspólnotom – mniej lub bardziej skutecznie – osiąganie wspólnego dla jej członków celu, za pośrednictwem jednego, wspólnego dla nich modelu życia społecznego.
38. Jakaś metoda ustroju życia zbiorowego istnieje w każdej wspólnocie; każda wspólnota posiada jakąś, własną cywilizację.

Etyka

39. Etyka to zbiór zasad, zwyczajów postępowania obowiązujących w danej wspólnocie, wskazujących jak postępować w danej sytuacji życiowej, a które to zasady są w niej dobrowolnie przestrzegane.
40. Różne etyki różnią się między sobą, innym – niedającym się ze sobą pogodzić – praktycznym rozumieniem i stosunkiem do istniejących w każdej etyce generalnych pojęć, takich jak: obowiązek, bezinteresowność, odpowiedzialność, sprawiedliwość, sumienie, o pracy i o czasie.
41. Innymi słowy, odmienność etyk stanowi przepaść nie do pokonania, i niemożliwą jest synteza różnych etyk.
42. Każda cywilizacja ma jedną i własną etykę.
43. Nie ma i nie będzie postępu danej wspólnoty, bez postępu etycznego tej wspólnoty.

Prawo

44. Prawo to zbiór zasad wskazujących jak postępować w danej sytuacji życiowej, których źródłem jest etyka wspólnoty, której ten zbiór zasad dotyczy, a których to zasad nieprzestrzeganie jest zagrożone przemocą prawną; prawo musi być etyczne oraz aposterioryczne.
45. Innymi słowy, prawo musi być wysnuwane z doświadczenia stosunków danej wspólnoty i dostosowywane do jej etyki; prawo musi kroczyć za etyką.
46. Jednak nie wszystkie postulaty etyczne dają się zamieniać w zasady prawne, dlatego pewne luki pomiędzy etyką, a prawem powinny istnieć.
47. Różne wspólnoty, a zatem i różne cywilizacje mają różne pojęcia o prawie, oraz wysnuwają z nich różne systemy prawne, dlatego nie powinno się układać prawa według dwóch lub większej liczby cywilizacji.
48. Innymi słowy, prawo musi wiedzieć jasno, do jakiego celu zmierza i wyrażać to ściśle, tym samym musi pochodzić – w całości – wyłącznie z jednej cywilizacji.

Wydmuszki prawne

49. Natomiast, zasady wskazujące jak postępować w danej sytuacji życiowej, których źródłem nie jest etyka wspólnoty, której te zasady mają dotyczyć, a których to nieetycznych zasad nieprzestrzeganie jest zagrożone ustawową przemocą, są tak naprawdę – mimo oficjalnego określania ich mianem prawa – jedynie manifestacją czystej, bandyckiej przemocy wobec wspólnoty, nad którą te nieetyczne zasady rozciągnięto.
50. Innymi słowy, całe takie zbiory nieetycznych zasad lub ich części, nie są prawem; są wydmuszkami prawnymi; są prawem tylko z – wprowadzającej w błąd – nazwy.
51. Wydmuszka prawna powstaje, gdy źródłem takich nieetycznych zasad jest wola wspólnoty innej, niż wspólnota lub wspólnoty, nad którymi ten zasady rozciągnięto, kiedy to sankcjonowane ustawową przemocą są pomysły, co do stosunków wyimaginowanych, mających dopiero zapanować w danej wspólnocie; przeciwstawiając się stosunkom zastanym i faktycznie istniejącym już w tej wspólnocie; takie nieetyczne zasady są dla wspólnot, których dotyczą sztucznymi, apriorycznymi.
52. Wydmuszki prawne są wysnuwane ze stosunków wymyślonych, a więc nieistniejących w danej wspólnocie, dlatego nigdy nie mogą ostać się same (tj. bez konieczności stosowania różnych form przemocy, wobec – z zasady – przeciwnym im wspólnotom), dlatego

wydmuszki są niebezpieczne i anty-wspólnotowe, a przynoszą zazwyczaj skutki przeciwne zamiarom i oczekiwaniom autorów tych wymysłów.

53. Innymi słowy, wydmuszki prawne stają się często formalnym parasolem dla faktycznego bezprawia względem wspólnot nad którymi je rozciągnięto, ponieważ – w odróżnieniu od prawa – nie wyłaniają się z realnych potrzeb tych wspólnot; bez aktywnego wsparcia bandyckiej, ponieważ nieetycznej przemocy, zostałyby całkowicie zignorowane przez ludzi.
54. Różnicę między wydmuszką prawną, a prawem można sprowadzić do odpowiedzi na następujące pytanie: czy struktura życia zbiorowego ma wywodzić się z pojęć prawniczych, czy odwrotnie?
55. Wydmuszka prawna nie jest w stanie wytworzyć nowej etyki dla wspólnoty nad którą ją rozciągnięto, a próby takie sprowadzają na tę wspólnotę stan bezetyczny, a po pewnym czasie acywilizacyjny.
56. Innymi słowy, im szerzej i dłużej wydmuszka prawna oddziałuje na życia społeczne danej zbiorowości, tym bardziej skorumpowane i zdegenerowane będzie życie społeczne w tej zbiorowości, ponieważ ludzie – jak tylko mogą – obchodzą i próbują obchodzić nieetyczne zakazy i nakazy, a groźba przemocy nie jest w stanie ich powstrzymać, lecz prowadzi do spaczenia i wykrzywienia normalnych zachowań ludzkich; nieetyczne zakazy i nakazy są po prostu sprzeczne z codziennymi potrzebami ludzi.

Wzajemne oddziaływanie pomiędzy cywilizacjami

57. Współlistnienie różnych wspólnot, a tym samym różnych cywilizacji w jednej zbiorowości, prowadzi do degradacji, a nawet upadku cywilizacji – a zatem i wspólnoty – najbardziej rozwiniętej etycznie (tj. cywilizacji o etyce najbardziej wymagającej względem zwierzęcej części natury ludzkiej).
58. Innymi słowy, mieszanka cywilizacji w jednej zbiorowości, pociąga za sobą chwiejność etyki tej zbiorowości, co prowadzi do zatracenia przez tę zbiorowość zdolności rozstrzygania co jest dobre, a co niedobre, ponieważ zbiorowość ta będzie miała tyle odpowiedzi na pytanie co jest dobre, a co niedobre, ile cywilizacji w niej zmieszano.
59. Jeszcze innymi słowy, mieszanka cywilizacyjna stosowana czy to do państwa, czy to do społeczeństwa powoduje ich rozkład i degradację, ponieważ ta sama myśl sprowadza różne skutki w zależności od cywilizacji; ludzie różnych cywilizacji są niezdolni do współpracy w tym samym społeczeństwie, państwie czy w innej tej samej zbiorowości (tj. w praktyce życia społecznego są niezdolni utworzyć jednej wspólnoty). Po prostu, niemożliwą jest synteza różnych etyk, a zatem niemożliwą jest też synteza różnych cywilizacji.

60. Dlatego ludzie muszą zdecydować:
- (i.) jaki jest ich cel;
 - (ii.) za pomocą, której cywilizacji chcą go realizować; oraz
 - (iii.) skutecznie przystosować się do tej metody.
61. *„Razem mogą chodzić tylko ludzie, dążący w tym samym kierunku; razem pracować można tylko tą samą metodą”³.*

Pełnia cywilizacji

62. Pełnia cywilizacji danej zbiorowości polega na zdolności tej zbiorowości do realizacji wspólnego celu za pośrednictwem jednej, wspólnej metody ustroju życia zbiorowego.
63. Innymi słowy, pełnia cywilizacji jest wtedy, gdy jedna zbiorowość jest jedną wspólnotą.

Wspólnota niedobra

64. Wspólnota niedobra to wspólnota, której celem jest kradzież, osiągnąca za pośrednictwem jednej i tej samej cywilizacji.
65. Dana wspólnota niedobra może realizować swój cel w danej zbiorowości, dopóki inna wspólnota nie zacznie skuteczniej realizować w tej zbiorowości własnego celu, dlatego każda wspólnota niedobra dąży do maksymalnej, szeroko pojętej dominacji nad wszelkimi innymi wspólnotami oraz atomizacji wszelkich innych wspólnot.
66. Atomizacja wspólnoty odbywa się poprzez kwestionowanie i podważanie celów wspólnoty, metody ich realizacji, oraz samych rezultatów osiągniętych za pośrednictwem metody realizacji tych celów.
67. Im większa i głębsza dominacja nad daną zbiorowością oraz atomizacja tej zbiorowości, tym większe korzyści dana wspólnota niedobra może uzyskiwać kosztem szkód, po stronie tej zdominowanej i zatomizowanej zbiorowości.
68. *„Każde królestwo wewnętrznie skłócone pustoszeje i dom na dom się wali”⁴.*
69. Praźródłem atomizacji całej zbiorowości ludzkiej (tj. ludzkości) jest uciekanie przez ludzi od wszelkiego własnego cierpienia, zawsze prowadzące do kradzieży.

³ „Państwo i prawo w cywilizacji łacińskiej. Wydanie nowe i poprawione”, prof. Feliks Koneczny, str. 241, Wydawnictwo Antyk

⁴ „Biblia Tysiąclecia Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu” Pallottinum, wydanie V, Łk 11, 17

70. Innymi słowy, wspólnoty niedobre walczyły, walczą i będą walczyły ze sobą w każdej zbiorowości, w której się znajdują, aż do poziomu najwyższego (tj. do poziomu całej ludzkości).

Cywilizacje przyrodzone

71. Różne cywilizacje przyrodzone to – w istocie – różne metody ustroju życia zbiorowego, umożliwiające wspólnotom niedobrym kradzież.
72. Cywilizacje przyrodzone nie odróżniają jedności od jednostajności mimo, że brak jednostajności nie wyklucza jedności; dlatego równają w dół, zamiast podciągać w górę.

Państwo w cywilizacjach przyrodzonych

73. Państwa cywilizacji przyrodzonych są tworzone w celu rozwijania i utrwalania możliwości społecznej kradzieży, oraz obrony przed kradzieżą z zewnątrz ich.
74. Z tych względów, państwa cywilizacji przyrodzonych muszą ciążyć w kierunku biurokratyczno-centralistycznym oraz przybierać takie właśnie formy.

Tyrania

75. Istota ludzka nie akceptująca jakiegokolwiek własnego cierpienia, będzie traktowała każde własne cierpienie (w tym nawet dobre cierpienie) jako formę własnego zniewolenia i opresji, której będzie – świadomie lub nieświadomie – unikała, oraz jej się – emocjonalnie, a następnie intelektualnie – przeciwstawiała.
76. Ludzie nie posiadający wychowanej i wykształconej zdolności oraz chęci akceptacji jakiegokolwiek własnego cierpienia, w sytuacji wystawienia – przez dostatecznie długi okres – na działanie jakiegokolwiek własnego cierpienia, dążąc do odzyskania stanu braku własnego cierpienia, będą:
- wzbudzali jednostki najbardziej nieopanowane, czyli najbardziej zezwierzęcone, a więc i najbardziej bezwzględnie uciekające od wszelkiego własnego cierpienia z nich samych tj. tyranów, którzy już bezpośrednio popychają daną zbiorowość w stronę jej coraz głębszego rozkładu i degradacji, oraz rozkładu i degradacji na zewnątrz jej granic; a także będą
 - wzywali tyranii z poza ich własnej zbiorowości, z tym samym skutkiem.

77. „Efraim – jak widzę – czyni zwierzyną dziką swoje dzieci, Efraim musi swoich synów wydać zabójcy⁵.”

Rewolucja

78. Rewolucja to systemowa zmiana kierunku przepływu kradzieży, wewnątrz danej zbiorowości.
79. Skuteczność, trwałość i zasięg rewolucji zależy od faktycznego i jak najszerszego rozdysponowania owoców kradzieży, na rzecz jej nowych beneficjentów, a także od skuteczności masowej racjonalizacji, która takie rozdysponowanie usprawiedliwi.

Ideologia

80. Ideologia to masowa racjonalizacja rewolucji; ideologia to pseudo etyczne, masowe usprawiedliwienie zbrodni, występków, wykroczeń i innych upadków osobistych, które – siłą rzeczy – muszą towarzyszyć każdej skutecznej rewolucji.

Wspólnota dobra

81. Wspólnota dobra to wspólnota, której celem jest: dobra wiara, dobra miłość, dobre piękno, dobre zdrowie, oraz dobrobyt, dlatego odrzuca ona i piętnuje wszelką kradzież, tym samym akceptuje ona i pielęgnuje dobre cierpienie, zwłaszcza w zakresie wychowywania i ucłowieczania młodych pokoleń.
82. Innymi słowy, wspólnota dobra to wspólnota, której celem jest człowieczeństwo; wspólnota dobra to wspólnota wyższych szczebli rozwoju wspólnoty.
83. Wspólnota dobra może osiągnąć swoje cele wyłącznie za pośrednictwem cywilizacji nadprzyrodzonej (tj. nie kosztem szkód po stronie innych wspólnot); nie da się osiągnąć celów wspólnoty dobrej za pośrednictwem innej cywilizacji, niż nadprzyrodzona.
84. Podstawową komórką wspólnoty dobrej jest rodzina.

Cywilizacja nadprzyrodzona

85. Katolicyzm jest jedyną znaną ludzkości religią posiadającą wystarczająco silne uzasadnienie potrafiące – w sposób skuteczny i widoczny społecznie – motywować ludzi do aktywnego

⁵ „Biblia Tysiąclecia Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu”, Pallottinum, wydanie V, Oz 9, 13

zaprzestania ucieczki od własnego dobrego cierpienia i – co się z tym nierozłącznie wiąże – przerzucania go na innych ludzi; motywować ludzi do aktywnego zdejmowania cierpienia z innych – nawet obcych – ludzi. Ponadto, posiadającą wystarczająco silne urządzenie społeczne, w postaci Kościoła katolickiego potrafiące tego – skutecznie społecznie – uczyć oraz strzec.

86. „Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili. (...) Wszystko, czego nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, tegoście i Mnie nie uczynili ⁶.”
87. Katolicyzm oraz etyka katolicka jest podstawą człowieczeństwa istoty ludzkiej.
88. „Wam bowiem z łaski dane jest to dla Chrystusa: nie tylko w Niego wierzyć, ale i dla Niego cierpieć ⁷.”
89. Cywilizacja nadprzyrodzona to metoda ustroju życia zbiorowego wspólnoty dobrej, której fundamentem jest:
- (i.) etyka uniwersalna, powszechna, zwana katolicką, której źródłem jest religia katolicka.
- Fundament ten uzupełniany jest
- (ii.) klasyczną filozofią grecką (tj. dorobek Sokratesa, Platona i Arystotelesa); oraz
 - (iii.) aposteriorycznym prawem rzymskim, przystosowanym do aktualnych warunków społecznych.
90. Cywilizacja nadprzyrodzona urzeczywistnia cele wspólnoty dobrej, przy pomocy idei wolności podstawowej rozumianej jako stan posiadania wystarczających produktów oraz praw, umożliwiający ludziom dobre działanie, który to stan został zdobyty przez tego kto korzysta z tego stanu, nie dzięki kradzieży.
91. Cywilizacja nadprzyrodzona jest ustrojem odpowiedzialności, ponieważ iluzoryczność odpowiedzialności równa się bezkarności zła; nie powinny istnieć żadne obszary życia społecznego, za które nie byłby ktoś odpowiedzialny.
92. Postęp według cywilizacji nadprzyrodzonej, polega na tym, żeby coraz więcej obowiązków etycznych, stawało się częścią prawa.
93. Innymi słowy, im więcej własnej wolności rozumianej jako brak własnego cierpienia, indywidualni członkowie wspólnoty dobrej są w stanie dobrowolnie poświęcić dla dobra innych ludzi, tym wyższy szczebel rozwoju w cywilizacji nadprzyrodzonej.

⁶ „Biblia Tysiąclecia Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu”, Pallottinum, wydanie V, Mt 25, 40 i 45

⁷ „Biblia Tysiąclecia - Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu” Pallottinum, wydanie V, Flp 1, 29

94. Cywilizacja nadprzyrodzona odrzuca próby ogólnego narzucania jednostajności, typowe dla cywilizacji przyrodzonych, nie odrzucając jednak dążenia do jedności; brak jednostajności, nie wyklucza jedności.

Samorządność w cywilizacji nadprzyrodzonej

95. Zasadniczo, w cywilizacji nadprzyrodzonej – w przeciwieństwie do cywilizacji przyrodzonych – mniej wymaga się od państwa, a więcej od społeczeństwa.
96. Innymi słowy, nie ma cywilizacji nadprzyrodzonej bez – jak najszerzej – samorządności członków wspólnoty dobrej, w sprawach lokalnych.
97. Sprawami lokalnymi jest wszystko to, co dla dobra wspólnoty da się wykonać na miejscu funduszami i zabiegami miejscowymi, bez udziału państwa; im więcej spraw wielkich zdoła dokonać samorząd lokalny, tym łatwiej będzie państwu uporać się ze sprawami największymi.
98. Szeroko pojęta biurokracja, w zakresie przekraczającym niezbędne minimum, jest ze swej natury sprzeczna z cywilizacją nadprzyrodzoną.

Własność w cywilizacji nadprzyrodzonej

99. Zdobycie produktów i posiadanie ich wyłącznie jako swoje własne, jest wewnętrzną pobudką pracy dla ludzi podejmujących się produkcji przynoszącej zysk, oraz celem, ku któremu bezpośrednio zmierzają pracownicy, dlatego w cywilizacji nadprzyrodzonej własność osobista jest i powinna być jak najszerza, niepodzielna i nienaruszalna (w tym tak, aby nieruchomości jak najmniej były wstrząsane zmianami swych właścicieli).
100. W cywilizacji nadprzyrodzonej własność daje prawa i nakłada obowiązki. Właściciel jest powiernikiem wspólnoty, powołanym do zarządzania swoją własnością dla dobra wspólnoty; czym większa własność, tym większe obowiązki wobec wspólnoty.

Życie gospodarcze w cywilizacji nadprzyrodzonej

101. W cywilizacji nadprzyrodzonej praca dobra, potrzebna jest człowiekowi nie tylko w celu wyżywienia się, lecz również dla własnej równowagi psychicznej i etycznej; praca dobra potrzebna jest do szczęścia.

102. Podstawą życia gospodarczego w cywilizacji nadprzyrodzonej są organizacje zawodowe, łączące w sobie pracowników i pracodawców, o nieszablonowych formach organizacji (tj. odpowiadających poszczególnym zawodom).
103. Organizacje zawodowe muszą przede wszystkim dbać o wydobywanie na jaw w każdym z zawodów, jego cech, które danej pracy nadadzą godność i szlachetność społeczną.
104. Dochód bez pracy jest sprzeczny z cywilizacją nadprzyrodzoną, dlatego – jak tylko można – ograniczane powinno być występowanie społecznego zjawiska, w postaci możliwości czerpania dochodu bez pracy.
105. Ludzie cywilizacji nadprzyrodzonej rozumieją, że pracownikom czerpiącym swe środki do życia z pracy najemnej, należy się płaca pozwalająca przeciętnie uzdolnionej jednostce nie tylko utrzymać rodzinę i dobrze wychować dzieci, lecz również dojść drogą oszczędności do nabycia własnego mienia (definicja słusznej płacy).
106. Ludzie cywilizacji nadprzyrodzonej rozumieją, że cena jest wówczas godziwa, gdy umożliwia przeciętnemu wytwórcy utrzymanie warsztatu pracy na poziomie bieżącego postępu technicznego, utrzymanie rodziny, oraz płacenie słusznych płac zatrudnionym pracownikom.
107. Dziedziny gospodarki – patrząc z historycznego punktu widzenia – bardziej statyczne, czyli rolnictwo, rękodzielnictwo oraz drobna i średnia wytwórczość, korzystają w cywilizacji nadprzyrodzonej z możliwie pełnej i niekrępowanej swobody gospodarczej.
108. Między innymi w celu dezurbanizacji i równomierniejszego rozłożenia ludności, cywilizacja nadprzyrodzona przeciwstawia się tworzeniu nowych zakładów przemysłowych w istniejących już ośrodkach miejskich i przemysłowych, oraz przeciwstawia się w ogóle powstawaniu kolosów wytwórczych, których działalność może być zastąpiona lub prowadzona przez mniejsze fabryki, a te już istniejące – na tyle, na ile to możliwe i celowe – dekoncentruje. To samo dotyczy kolosów handlowych.
109. Cywilizacja nadprzyrodzona przeciwstawia się monopolom, oraz nadmiernej reklamie.
110. Cywilizacja nadprzyrodzona przeciwstawia się anonimowym formom posiadania, a także anonimowym formom – szeroko pojętej – władzy społecznej.
111. Cywilizacja nadprzyrodzona stawia na bankowość społeczną, aż do całkowitego zniesienia bankowości prywatnej. Celem działalności wszystkich społecznych instytucji kredytowych ma być nie zysk, lecz obniżenie stopy procentowej do minimum.
112. W cywilizacji nadprzyrodzonej zasadą jest obracanie kapitałem własnym, a nie pożyczonym; zasadą jest, że jeśli ktoś nie ma wystarczającego kapitału własnego, to niech wchodzi w spółkę. Uzdrowienie życia gospodarczego siłą rzeczy doprowadzi do ustania – obecnie –

gwałtownych skoków koniunktury gospodarczej, co umożliwi operowanie kapitałem własnym, zarówno w handlu jak i w przemyśle.

113. Cywilizacja nadprzyrodzona przeciwstawia się wszelkim formom kredytu konsumpcyjnego.
114. Kredyty udzielane na działalność rolniczą prowadzą najczęściej do wyzucia rolnika z ziemi oraz zniszczenia jego ogniska domowego, dlatego w cywilizacji nadprzyrodzonej utrudnia się rolnikom pożyczanie pieniędzy, a ich wierzycielom odbiór ich pieniędzy.
115. W cywilizacji nadprzyrodzonej – podobnie jak w przypadku osób prywatnych czy prywatnych przedsiębiorstw – państwo winno uważać pożyczanie pieniędzy za środek wyjątkowy, do którego się ucieka tylko w razie ostatecznej konieczności. Wojna – wbrew pozorom – też nie powinna usprawiedliwiać pożyczania pieniędzy, zwłaszcza z zagranicy.
116. Cywilizacja nadprzyrodzona traktuje giełdy pieniężne jako ogniska chorobowe życia gospodarczego, dlatego powinny one zostać jak najszybciej zniesione. Niespekulacyjny handel udziałami i walutami, powinien być domeną banków społecznych.
117. Zbyt wysokie podatki niszczą ludzi uczciwych, a mnożą ludzi, którzy przez przekupstwo, bankructwo, fałszowanie księgowości itp., uchylają się od ich płacenia; zbyt wysokie, nieetyczne podatki to selekcja negatywna, tępienie jednostek etycznych, na rzecz hodowli szkodników.
118. W cywilizacji nadprzyrodzonej podatki są zawsze proporcjonalne, możliwie niezmiennie, różnorodne oraz niskie; nie wyższe niż 10% dochodu. Między innymi, odciążenie państwa i samorządów z funkcji, które do nich absolutnie nie należą, oraz skasowanie wielu niepotrzebnych instytucji państwowych, skutkuje ogromnym zmniejszeniem budżetów publicznych.
119. W cywilizacji nadprzyrodzonej zabronione jest pobieranie podatków od spadków, wobec zstępnych, wstępnych, małżonków oraz rodzeństwa.
120. Ludzie cywilizacji nadprzyrodzonej rozumieją, że w ogólnej masie dóbr, w nieustającym obrocie towarów wytwarzanych i spożywanych, mieści się zawsze pewien ułamek przeznaczony dla najuboższych, których wspomóżenie stanowi obowiązek serca.

Państwo w cywilizacji nadprzyrodzonej

121. Państwo cywilizacji nadprzyrodzonej to zbiorowość, której prawo – ubrane w formy zaczerpnięte z aposteriorycznego prawa rzymskiego – wywodzi się z etyki katolickiej.
122. Państwo cywilizacji nadprzyrodzonej ma charakter wspólnotowo-autonomistyczny.

123. Wspólnotowo–autonomistyczny charakter państwa cywilizacji nadprzyrodzonej polega na tym, że członkowie wspólnoty dobrej nie tylko posiadają jak najszerzy samorząd, co musi być połączone z decentralizacją państwową, lecz także jak największa część funkcji administracji publicznej zdana jest na instytucje wspólnoty dobrej, a nie na biurokrację urzędniczą; państwo wspólnotowo–autonomistyczne nie znosi w ogóle biurokracji i nie da się żadną miarą z nią pogodzić.
124. Nie można wymagać więcej od państwa cywilizacji nadprzyrodzonej i dalej iść, ani państwo cywilizacji nadprzyrodzonej nie może samo dalej iść, niż tego wymaga usunięcie nadużyć lub uchYLENIE niebezpieczeństwa.
125. W szczególności, państwo cywilizacji nadprzyrodzonej zajmuje się dbałością o bezpieczeństwo życia i mienia członków wspólnoty dobrej, w tym polityką zagraniczną, bezpieczeństwem granic, dozorem nad środkami komunikacyjnymi, policją bezpieczeństwa, sprawami monetarnymi, sądownictwem karnym, a cywilnym na etapie, co najmniej jednej instancji odwoławczej, oraz skarbowością z tym wszystkim związaną.
126. Państwu cywilizacji nadprzyrodzonej, ani prawu, które ono wydaje nie wolno zajmować się drobiazgami.
127. Państwo cywilizacji nadprzyrodzonej posiada stałą armię zawodową, niezbędne służby porządkowe oraz bezpieczeństwa, w tym policyjne, oraz inne niezbędne służby, w tym zajmujące się egzekwowaniem posłuszeństwa uchwałom wszelkich władz w państwie.
128. Służby policyjne w państwie cywilizacji nadprzyrodzonej nie mogą być używane do czegokolwiek innego, niż do zapobiegania i tropienia przestępstw przeciwko życiu i mieniu.
129. Służby tajne państwa cywilizacji nadprzyrodzonej mogą prowadzić jedynie działania o charakterze kontrwywiadowczym. Za granicą, służby tajne państwa cywilizacji nadprzyrodzonej mogą działać jedynie w celu pozyskiwania informacji.
130. Budżety w państwie cywilizacji nadprzyrodzonej układa się od dołu, w górę.
131. Urzędnicy państwa cywilizacji nadprzyrodzonej odpowiedzialni są za szkody wyrządzone swoją złą wolą, niedbalstwem lub nieumiejętnością urzędowania.
132. Nie ma państwa cywilizacji nadprzyrodzonej bez granic państwowych, a zatem bez ściśle oznaczonego terytorium.
133. Wspólnota dobra oraz cywilizacja nadprzyrodzona, jako najbardziej wymagające etycznie względem zwierzęcej części natury ludzkiej, muszą być chronione przed wpływem wspólnot i

cywilizacji mniej wartościowych, ponieważ mniej wymagających etycznie względem zwierzęcej części natury ludzkiej.

Prawo, a etyka w cywilizacji nadprzyrodzonej

134. W cywilizacji nadprzyrodzonej prawo jest wysnuwane z doświadczenia stosunków wspólnoty dobrej i dostosowywane do jej etyki (tj. prawo kroczy za etyką).
135. Innymi słowy, sankcje prawne nadawane są etyce katolickiej. Sankcjonowanie ustawowe zachowań sprzecznych z etyką katolicką jest bezprawiem.
136. W cywilizacji nadprzyrodzonej nie może być dwoistości etyki, dlatego te same zasady muszą obowiązywać w życiu prywatnym (tj. rodzinnym) i publicznym, społecznym i państwowym.
137. Prawo w cywilizacji nadprzyrodzonej jest dobrym i sprawiedliwym przez to, że jest powszechnie rozumiane; bez konieczności powszechnego jego czytania.

Edukacja oraz szkolnictwo w cywilizacji nadprzyrodzonej

138. W odróżnieniu od cywilizacji przyrodzonych, które zakładają, iż wspólnoty rozwijają się dzięki podnoszeniu przeciętnego lub miernego poziomu, cywilizacja nadprzyrodzona wie, że wspólnoty rozwijają się przez wybitność personalizmów, dlatego stawia ona na podnoszenie szczytów, które – na zasadzie dobrego przykładu – pociągają za sobą w górę, resztę.
139. Cywilizacja nadprzyrodzona – na tyle na ile to możliwe – kładzie nacisk na powszechne szkolnictwo prywatne, ponieważ szkoły państwowe to urządzenie społeczne cywilizacji przyrodzonych.
140. Dobra szkoła nie może być tania, dlatego dobre szkolnictwo wymaga koniecznie specjalnej ofiarności wspólnoty dobrej.
141. Szkolnictwo powinno być powiązane z organizacjami zawodowymi.
142. Nauczyciele są odpowiedzialni za wyniki nauczania, lecz aby tak było, szkoły muszą mieć prawo pozbywać się uczniów niepożądanych i wydalać ich. W klasach szkolnych winni znajdować się razem zdolni oraz mniej zdolni, jednak równocześnie nie wolno obniżać poziomu klas, balastem uczniów leniwych i krnąbrnych.
143. Kształcenie bezwzględnie musi odbywać się w zgodzie z cywilizacją nadprzyrodzoną, dla celów wspólnoty dobrej.

144. Celem szkoły powszechnej jest rozbudzenie ciekawości do lektury, tak aby wychowankowie jej nie potrafili potem obejść się bez niej, ażeby lektura stanowiła niezbędny przedmiot życia.
145. Celem szkoły średniej jest wzbudzenie zamiłowania do poważnej lektury, z zaciekawieniem do dzieł naukowych.
146. Celem uniwersytetu jest propaganda metod naukowych.

Streszczenie Rozdziału I

147. *„Ja jestem krzewem winnym, wy – latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić”⁸.*

Rozdział II

- RZECZPOSPOLITA POLSKA

148. Państwo cywilizacji nadprzyrodzonej utworzone na mocy niniejszej Konstytucji nosi nazwę Rzeczpospolita Polska.
149. W Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym i publicznym jest język polski.
150. W Rzeczypospolitej Polskiej obowiązuje jawność życia publicznego.

Granice Rzeczypospolitej Polskiej i podział administracyjny

151. Granice Rzeczypospolitej Polskiej są nienaruszalne.
152. Granice Rzeczypospolitej Polskiej nie powinny wykraczać poza jedność, która musi się w nich znajdować.
153. Rzeczpospolita Polska dzieli się na województwa, które odpowiadają granicom województw istniejących w Rzeczypospolitej Polskiej przed wejściem w życie przedmiotowej Konstytucji. Województwa dzielą się na gminy.

⁸ „Biblia Tysiąclecia - Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu” Pallottinum, wydanie V, J 15, 5

154. Jakkolwiek – po wejściu w życie niniejszej Konstytucji – granice poszczególnych województw oraz ich liczba mogą być zmieniane, tak granice poszczególnych gmin oraz ich liczba muszą być zmienione tj. powinna zostać zwiększona liczba gmin.

Słudzy, w tym pierwsi Słudzy

155. Organami Rzeczypospolitej Polskiej są Słudzy, którzy dzielą się na Sługów Subsydiarnych oraz Sługów Wykonawczych („Słudzy”).

156. Służbę Sługi mogą pełnić wyłącznie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej, będący członkami wspólnoty dobrej, w wieku od 35 do 60 lat, z wyjątkiem pierwszych Sługów.

157. Słudzy Subsydiarni sprawują władzę prawodawczą oraz – jeśli zwróci się do nich o to wspólnota dobra – sądowniczą.

158. Słudzy Subsydiarni z danego Ośrodka Sługów, w sposób efektywny – na zasadzie kooptacji – dobierają z osób, które chciałyby pełnić tę służbę, kolejnych Sługów Subsydiarnych do swojego Ośrodka, większością głosów oddanych przez Sługów z tego Ośrodka Sługów.

159. Słudzy Subsydiarni powołują ze swego grona Sługę Wykonawczego lub – jeśli jest to celowe i efektywne – większą liczbę Sługów Wykonawczych.

160. Po upływie 10 lat od wejścia w życie niniejszej Konstytucji, każdy Sługa powoływany do służby Sługi Wykonawczego obowiązany jest posiadać, co najmniej 5 lat doświadczenia w służbie Sługi Subsydiarnego.

161. Sługa Wykonawczy lub Słudzy Wykonawczy sprawują władzę wykonawczą, z upoważnienia Sługów Subsydiarnych.

162. Na pierwszych Sługów Subsydiarnych wybierane jest do 60 osób, w wieku od 30 do 50 lat, na każde województwo, w których imieniu zebrano 10 tysięcy podpisów obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, oraz które wyraziło zgodę na pełnienie służby Sługi. W przypadku, gdy kandydatów w danym województwie będzie więcej, niż 60, na pierwszych Sługów Subsydiarnych wybrane zostanie 60 osób, które uzyskało największą liczbą głosów mieszkańców tego województwa, w wyborach przeprowadzonych na jego terenie.

163. Po wybraniu Sługów we wszystkich województwach Rzeczypospolitej Polskiej, pierwsi Słudzy Subsydiarni ogłaszają wejście w życie niniejszej Konstytucji.

164. Co roku, przez pierwsze 4 lata od dnia wejścia w życie niniejszej Konstytucji, przydatność do służby każdego Sługi jest oceniana przez Sługów Subsydiarnych z innego Ośrodka Sługów, niż ich własny, tak żeby żaden Sługa nie pozostał nieoceniony („Ocena”). Ocena zapada

większością głosów oddanych przez Sługów Subsydiarnych z oceniającego Ośrodka Sługów. W przypadku nieprzydatności, dany Sługa zostaje niezwłocznie zwolniony ze służby – bez prawa do emerytury Sługi – i musi opuścić Ośrodek Sługów.

Ciężar służby Sługi

165. Pełnienie służby Sługi musi być nie wyzwoleniem od ciężaru, lecz właśnie ciężarem, którego większość ludzi nie będzie chciała dźwigać.
166. *„Państwo, w którym ludzie mający rządzić najmniej się garną do rządów, w tym muszą być rządy najlepsze i najbardziej wolne od wewnętrznych niepokojów, a gdzie rządzący są nastawieni przeciwnie, tam i stosunki panują wprost przeciwne⁹.”*
167. Słudzy są obowiązani do szczególnego, skrajnego przestrzegania wartości i zasad cywilizacji nadprzyrodzonej.
168. Słudzy nie pobierają wynagrodzenia za swoją służbę, ponadto nie wolno im przyjmować niczego w nagrodę lub jako podziękowanie za swoją służbę.
169. Każdy Sługa obowiązany jest zamieszkać i stale przebywać na terenie określonego Ośrodka Sługów; może on opuszczać Ośrodek Sługów tylko w absolutnie wyjątkowych przypadkach, w tym nie może nawet odwiedzać najbliższej rodziny poza własnym Ośrodkiem Sługów; najbliższa rodzina Sługi może zamieszkać na terenie Ośrodka Sługów.
170. Najbliższa rodzina Sługi – jeśli takową dany Sługa będzie miał – na czas pełnienia służby przez Sługę obowiązana jest zrezygnować ze zbytku.
171. Osoba, która zrezygnowała z pełnienia służby Sługi lub została z niej zwolniona, nie może ponownie zostać Sługą, chyba, że za zgodą 4/5 wszystkich Sługów Subsydiarnych z całej Rzeczypospolitej Polskiej.
172. Słudzy w zakresie sprawowania swojej służby odpowiadają, tak samo jak odpowiadają urzędnicy w cywilizacji nadprzyrodzonej
173. Co 4 lata od wejścia w życie niniejszej Konstytucji, przydatność do służby każdego Sługi jest oceniana przez Sługów Subsydiarnych z innego Ośrodka Sługów, niż ich własny, tak żeby żaden Sługa nie pozostał nieoceniony. Ocena zapada większością głosów oddanych przez Sługów Subsydiarnych z oceniającego Ośrodka Sługów. W przypadku nieprzydatności dany Sługa zostaje niezwłocznie zwolniony ze służby – bez lub z prawem do dożywotniej lub czasowej emerytury Sługi – i musi opuścić Ośrodek Sługów.

⁹ Platon: „Państwo” (tłumaczenie Władysława Witwickiego), wydawnictwo Helios, str. 306-307 (520 D)

174. W przypadku szkodliwości, nieudolności, nieetyczności, krnąbrności, małostkowości, lenistwa lub niechęci pełnienia dalszej służby przez Sługę, powinien on zostać niezwłocznie zwolniony ze służby – bez lub z prawem do dożywotniej lub czasowej emerytury Sługi – i usunięty z Ośrodka Sługów, w którym pełni służbę, większością głosów oddanych przez Sługów Subsydiarnych z innego Ośrodka Sługów, niż Ośrodek Sługi, którego dotyczy głosowanie.

Ośrodki Sługów

175. Służba Sługów jest skoncentrowana i zorganizowana w Ośrodkach Sługów.
176. Na jedno województwo przypada jeden lub więcej Ośrodków Sługów, w zależności od decyzji Sługów Subsydiarnych z danego województwa, podjętej większością głosów oddanych przez Sługów Subsydiarnych z danego województwa.
177. Ośrodki Sługów powinny stwarzać Sługom takie warunki – w tym warunki pełnienia służby, życia codziennego oraz rodzinnego – aby nie było potrzebne ich opuszczanie przez Sługów.
178. Ośrodki Sługów winny być dostępne i otwarte dla:
- najbliższych rodzin Sługów, jeśli nie zdecydują się zamieszkać w Ośrodku Sługów;
 - Głów Rodzin Uprawnionych; oraz
 - osób, które zostały upoważnione przez danego Sługę Subsydiarnego.
179. Na czas pełnienia służby przez Sługów koszt zaspokajania niezbędnych potrzeb Sługów – w tym potrzeb ich ewentualnych najbliższych rodzin, nawet jeśli nie zdecydują się one zamieszkać na terenie danego Ośrodka Sługów – na poziomie godnym, lecz nie zbytecznym, przejmuje na siebie budżet Rzeczypospolitej Polskiej.
180. Koszty funkcjonowania Ośrodków Sługów oraz służby Sługów są pokrywane z budżetu Rzeczypospolitej Polskiej.

Służba Sługów

181. Przedmiotem spraw wnoszonych przed Sługów Subsydiarnych może być wszystko.
182. Sprawy mogą być wnoszone wyłącznie przez:
- 50 Rodzin Uprawnionych działających łącznie;
 - Sługę Wykonawczego; lub
 - 2/3 Sługów Subsydiarnych z danego Ośrodka Sługów.

183. Wniesienie sprawy przed Sługów Subsydiarnych jest bezpłatne.
184. Sprawy wnoszone przez Sługów Subsydiarnych lub Sługę Wykonawczego są kierowane do rozstrzygnięcia w innym Ośrodku Sługów, niż ich własny.
185. Decyzje, rozstrzygnięcia lub akty wydawane przez Sługów Subsydiarnych przybierają formę Subsydium.
186. Subsydium wydawane jest jednomyślnie przez skład 3 Sługów Subsydiarnych. W przypadku braku jednomyślności Subsydium wydawane jest przez skład innych Sługów Subsydiarnych z tego samego Ośrodka Sługów w liczbie 5, kiedy to wymagana jest jednomyślność 4 Sługów Subsydiarnych, lub przez skład o większej liczbie przy jednomyślności 4/5, jeśli Słudzy Subsydiarni z danego Ośrodka Sługów uznają to za konieczne.
187. Sługa Wykonawczy – na podstawie upoważnienia wynikającego z Subsydium – wydaje Wykonania. W sytuacjach nadzwyczajnych Sługa Wykonawczy może działać bez uprzedniego Subsydium, jednak powinien jak najszybciej to możliwe uzyskać następcze oparcie swego działania w Subsydium.
188. Sługa Wykonawczy obowiązany jest zapewnić skuteczne oraz wydajne wykonywanie kierowanych do niego Subsydiów, przy udziale i według potrzeb wspólnoty dobrej, na tyle ile to możliwe.
189. Słudzy winni są zapewnić koordynację swojej służby i działań, oraz wzajemną komunikację, a także komunikację ze wspólnotą dobrą.
190. Każde Subsydium oraz Wykonanie może zostać uchylone w każdym czasie, jednomyślnie przez skład 3 Sługów Subsydiarnych z danego Ośrodka Sługów oraz następnie, przez Sługów Subsydiarnych z innego i sąsiedniego Ośrodka Sługów w liczbie 5, kiedy to wymagana jest jednomyślność 4 Sługów Subsydiarnych, lub przez skład o większej liczbie przy jednomyślności 4/5, jeśli Słudzy Subsydiarni z tego innego Ośrodka Sługów uznają to za konieczne.
191. Do zmiany liczby województw potrzebne jest – oprócz Subsydium zwykłego – dodatkowe Subsydium („Subsydium Dodatkowe”) wydane większością głosów oddanych przez wszystkich Sługów Subsydiarnych z całej Rzeczypospolitej Polskiej, przy udziale i według potrzeb wspólnoty dobrej, na tyle na ile to możliwe.
192. Do zmiany granic województw potrzebne jest Subsydium Dodatkowe wydane większością głosów oddanych przez wszystkich Sługów Subsydiarnych z danych województw, przy udziale i według potrzeb wspólnoty dobrej, na tyle na ile to możliwe.

193. Do zmiany liczby, oraz granic gmin potrzebne jest Subsydium Dodatkowe wydane większością głosów oddanych przez wszystkich Sługów Subsydiarnych z danego województwa lub województw, przy udziale i według potrzeb wspólnoty dobrej, na tyle na ile to możliwe.
194. Głosy oddawane przez Sługów Subsydiarnych we wszystkich głosowaniach, mogą być wyłącznie głosami „za” lub „przeciw”, tj. nie ma głosów wstrzymujących się lub neutralnych.
195. Słudzy po ukończeniu przez nich 60 lat lub w sytuacji braku możliwości dalszego pełnienia przez nich efektywnej służby na skutek obiektywnych, niezależnych od nich przyczyn, przechodzą w stan spoczynku, mogą opuścić Ośrodek Sługów oraz otrzymują od Rzeczypospolitej Polskiej dożywotnią emeryturę umożliwiającą im i ich najbliższym rodzinom – jeśli takowe mają – godne życie poza Ośrodkiem Sługów lub w nim.

Kontrola wspólnoty dobrej

196. Rodzina Uprawniona to rodzina będąca częścią wspólnoty dobrej, w której oboje rodziców posiada obywatelstwo Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkała na jej terytorium, płacąca w niej podatki, oraz posiadająca, co najmniej:
- (i.) dwoje dzieci, w okresie do 5 lat od wejścia w życie niniejszej Konstytucji;
 - (ii.) troje dzieci, w okresie po upływie 5 do 10 lat, od wejścia w życie niniejszej Konstytucji;
 - (iii.) czworo dzieci, w okresie po upływie 10 lat od wejścia w życie niniejszej Konstytucji („Rodzina Uprawniona”).
197. Głosowania przez Rodzinę Uprawnioną oraz łączenie się przez Rodzinę Uprawnioną z innymi Rodzinami Uprawnionymi przy wnoszeniu spraw przed Sługów Subsydiarnych mogą być wykonywane wyłącznie przez głowę Rodziny Uprawnionej tj. ojca lub matkę rodziny w wieku od 30 do 60 lat, która posiada pisemną zgodę swego małżonka („Głowa Rodziny Uprawnionej”).
198. Wszystkie Subsydia oraz Wykonania są ogłaszane i dostępne publicznie.
199. Każde Subsydium oraz Wykonanie może zostać uchylone, w każdym czasie, w drodze referendum ogólnokrajowego, ogólnowojewódzkiego lub wojewódzkiego, w zależności od tego, jakiego obszaru dotyczył przedmiot Subsydium lub Wykonania, większością 66% głosów Rodzin Uprawnionych z danego obszaru, na wniosek 100 Rodzin Uprawnionych.
200. Subsydium zawierające wymierzenie kary przez Sługów Subsydiarnych, może zostać uchylone w terminie 2 miesięcy od jego wydania.

201. Każdy Sługa może zostać zwolniony ze służby – z prawem do dożywotniej emerytury Sługi – w każdym czasie, w drodze referendum ogólnokrajowego lub wojewódzkiego, większością 66% głosów Rodzin Uprawnionych z danego obszaru, na wniosek 100 Rodzin Uprawnionych.
202. Zmiana niniejszej Konstytucji następuje z inicjatywy 3/4 wszystkich Sługów Subsydiarnych z całej Rzeczypospolitej Polskiej, w drodze referendum ogólnokrajowego, większością 66% głosów Rodzin Uprawnionych, przy czym należy mieć na uwadze, że części odnoszące się do dobrego cierpienia, kradzieży i wolności, a także ciężaru służby Sługów oraz samorządności wspólnoty dobrej, stanowią istotę niniejszej Konstytucji oraz Rzeczypospolitej Polskiej.
203. Co 25 lat odbywa się rewizja całej Konstytucji, kiedy to głosowane są postulaty zgłoszone przez 4/6 wszystkich Sługów Subsydiarnych z całej Rzeczypospolitej Polskiej, w drodze referendum ogólnokrajowego, większością 66% głosów Rodzin Uprawnionych, przy czym należy mieć na uwadze, że części odnoszące się do dobrego cierpienia, kradzieży i wolności, a także ciężaru służby Sługów oraz samorządności wspólnoty, stanowią istotę niniejszej Konstytucji oraz Rzeczypospolitej Polskiej.
204. Korum w referendach to 50% głosów wszystkich Rodzin Uprawnionych z danego obszaru.
205. System oraz forma wszystkich głosowań, w tym referendalnych powinny cechować się, co najmniej jak najwyższą sprawnością, szybkością, prostotą, bezpieczeństwem i weryfikowalnością.
206. Dowodami urzędowymi bycia członkiem wspólnoty dobrej, w tym faktów rodzinnych, takich jak bycie w związku małżeńskim, liczba posiadanych dzieci, miejsce zamieszkania są wyłącznie zaświadczenia uzyskane z instytucji Kościoła katolickiego.

Samorząd lokalny

207. Podstawową jednostką samorządu lokalnego jest gmina.
208. Niepotrzebne oddawanie spraw miejscowych, władzom pozamiejscowym tamuje rozwój i pojmowanie zasad oraz wartości cywilizacji nadprzyrodzonej na szczeblu miejscowym, dlatego gminy powinny obejmować poszczególne wsie oraz osiedla miejskie.
209. Organem gminy jest Rada Gminy.
210. Rady Gmin są wybierane na 5 lat przez Rodziny Uprawnione, w drodze głosowania gminnego.

211. Członkami Rady Gminy mogą być wyłącznie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej, w wieku od 20 do 60 lat, płacący w niej podatki, będący członkami wspólnoty dobrej, oraz zamieszkali na terenie danej gminy.
212. Rada Gminy wybiera ze swego grona Wójta Rady Gminy, który sprawuje władzę wykonawczą w gminie.
213. Rady Gmin dla realizacji celów wspólnoty dobrej mogą tworzyć ze sobą związki Rad Gmin (tj. związki pierwszego stopnia), których organem jest Rada Związku Pierwszego Stopnia, składająca się z wójtów lub innych, delegowanych członków Rad Gmin.
214. Rada Związku Pierwszego Stopnia wybiera ze swego grona Burmistrza Rady Związku Pierwszego Stopnia, który sprawuje władzę wykonawczą z ramienia Rady Związku Pierwszego Stopnia.
215. Rady Związków Pierwszego Stopnia dla realizacji celów wspólnoty dobrej mogą tworzyć ze sobą związki (tj. związki drugiego stopnia), których organem jest Rada Związku Drugiego Stopnia, składająca się z burmistrzów lub innych, delegowanych członków Rad Gmin.
216. Rada Związku Drugiego Stopnia wybiera ze swego grona Prezydenta Rady Związku Drugiego Stopnia, który sprawuje władzę wykonawczą z ramienia Rady Związku Drugiego Stopnia.
217. Wójtowie, burmistrzowie oraz prezydenci mogą delegować część swoich obowiązków na innych członków swojej: Rady Gminy, Rady Związku Pierwszego Stopnia lub Rady Związku Drugiego Stopnia.
218. Rady Gmin, Rady Związków Pierwszego Stopnia, oraz Rady Związków Drugiego Stopnia („Organy Samorządu lokalnego”) zajmują się sprawami lokalnymi.
219. Organy Samorządu lokalnego działają na podstawie uchwał.
220. Organy Samorządu lokalnego mają swobodę działania, jak długo ich działania oraz skutki tych działań są zgodne z zasadami i wartościami cywilizacji nadprzyrodzonej.
221. Organy Samorządu lokalnego układają swoje własne dwuroczne budżety.
222. Ze względu na efektywność pracy oraz w celu zaspokojenia potrzeb wspólnoty dobrej Organy Samorządu lokalnego mogą zatrudniać – za wynagrodzeniem – pracowników, zamieszkałych na terenie danego Organu Samorządu lokalnego, będących obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej oraz członkami wspólnoty dobrej.

223. Pracownicy Organów Samorządu lokalnego odpowiadają, tak samo jak odpowiadają urzędnicy w cywilizacji nadprzyrodzonej.
224. Sprawowanie służby w Organach Samorządu lokalnego jest nieodpłatne.
225. Członkowie Organów Samorządu lokalnego w zakresie sprawowania swojej służby odpowiadają, tak samo jak odpowiadają urzędnicy w cywilizacji nadprzyrodzonej.
226. W razie niedbalstwa, nadużyć lub naruszania innych zasad i wartości cywilizacji nadprzyrodzonej, przez danych członków Organów Samorządu lokalnego, jeśli jest to konieczne Słudzy Subsydiarni przekazują – do czasu wyboru nowego lub nowych członków – zawiadywanie daną jednostką Samorządu lokalnego, innemu Organowi Samorządu lokalnego, kuratorowi ustanowionemu przez Sługę Wykonawczego, lub Słudze Wykonawczemu.
227. Liczbę członków poszczególnych Organów Samorządu lokalnego, sposób podejmowania przez nie uchwał, a także pozostałe kwestie ustrojowe i organizacyjne związane z funkcjonowaniem tych organów oraz samorządu lokalnego, określają – przy udziale i według potrzeb wspólnoty dobrej, na tyle na ile to możliwe – Słudzy Subsydiarni, w formie Subsydium.
228. Słudzy Subsydiarni mogą projektować – przy udziale i według potrzeb wspólnoty dobrej, na tyle na ile to możliwe – ustrój samorządu lokalnego oraz to, co z tym związane, w formie Subsydium, w sposób inny, niż wskazany w tej części niniejszej Konstytucji, jeżeli ten inny sposób będzie lepszym dla wspólnoty dobrej.

Sądownictwo

229. Sędziami mogą być wyłącznie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkali na jej terenie oraz będący członkami wspólnoty dobrej, w wieku od 30 lat, z pominięciem członków oraz pracowników Organów Samorządu lokalnego, ponieważ sądownictwo musi być oddzielone od administracji lokalnej.
230. Sędziowie wybierani są na umyślnie krótkie kadencje, przez Rodziny Uprawnione zamieszkałe na danym terenie, w drodze wyborów lokalnych (tj. obejmujących co najwyżej obszar jednego województwa), ażeby można było sędziów zmieniać lub też skasować dany sąd całkiem, gdy jest to celowe lub konieczne.
231. Sędziowie odpowiadają, tak samo jak odpowiadają urzędnicy w cywilizacji nadprzyrodzonej.
232. Postępowania sądowe winny być szybkie, a sformalizowane jedynie w zakresie niezbędnego minimum – jednak przy zachowaniu sprawiedliwości wydawanych wyroków, na tyle na ile to

możliwe na danym szczeblu – ponieważ jednym z warunków sprawiedliwości jest jej szybki wymiar. Dlatego liczba sędziów oraz sądów powinna być odpowiednia.

233. Wykonywanie prawomocnych orzeczeń jest gwarantowane przez Sługę Wykonawczego.
234. Organizację i strukturę sądów, a także kwestie z tym związane, ustalają Słudzy Subsydiarni, w formie Subsydium, przy udziale i według potrzeb wspólnoty dobrej, na tyle na ile to możliwe.

Stowarzyszenia oraz organizacje zawodowe

235. Rzeczpospolita Polska sprzyja stowarzyszeniom oraz towarzystwom działającym na zasadzie jawności, dobrowolności, dowolności oraz wolontariatu.
236. W Rzeczypospolitej Polskiej istnieją przymusowe, kilkuszczelbowe organizacje zawodowe, po jednej dla każdego z zawodów.
237. Sprawowanie zarządu i władzy w przymusowych organizacjach zawodowych jest kadencyjne, na okres nie dłuższy niż 5 lat, bez możliwości ponownego wyboru.
238. Wykonywanie zarządzeń i decyzji przymusowych organizacji zawodowych jest gwarantowane przez Sługę Wykonawczego.

Obronność

239. Rzeczpospolita Polska obowiązana jest przeznaczać, co najmniej 3% swojego produktu krajowego brutto na wojsko oraz na szeroko rozumianą obronność.
240. Funkcje w armii oraz w jakichkolwiek innych służbach mogą pełnić wyłącznie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkali na jej terenie oraz będący członkami wspólnoty dobrej.

Obywatelstwo

241. Obywatele starej Rzeczypospolitej Polskiej stają się obywatelami nowej Rzeczypospolitej Polskiej z dniem wejścia w życie niniejszej Konstytucji.
242. Obywatelstwo Rzeczypospolitej Polskiej uzyskuje się:
- według prawa krwi (tj. dziecko nabywa obywatelstwo Rzeczypospolitej Polskiej, które posiadają jego rodzice, bądź jedno z jego rodziców); lub

- z nadania Sługi Wykonawczego.

243. Obywatelstwo Rzeczypospolitej Polskiej traci się z chwilą wydalenia z Rzeczypospolitej Polskiej.

Prawa

244. Każdy obywatel Rzeczypospolitej Polskiej posiada w szczególności prawo:

- bycia faktycznym właścicielem szerokorozumianych nieruchomości położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- uzyskiwania informacji na temat spraw publicznych Rzeczypospolitej Polskiej;
- zakładania i członkostwa w jakichkolwiek stowarzyszeniach oraz towarzystwach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o ile ich działalność oraz owoce będą zgodne z zasadami i wartościami cywilizacji nadprzyrodzonej.

245. Rodzina będąca częścią wspólnoty dobrej, w której oboje rodziców posiada obywatelstwo Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkała na jej terenie oraz płacąca w niej podatki posiada w szczególności prawo:

- adopcji dzieci.

246. Rodzina Uprawniona posiada w szczególności prawo:

- głosowania oraz wnoszenia spraw przed Sługów Subsydiarnych (tj. w ramach, co najmniej 50 Rodzin Uprawnionych);
- posiadania broni.

247. Każda osoba nie posiadająca obywatelstwa Rzeczypospolitej Polskiej posiada prawo:

- przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym prawo przejazdu przez jej terytorium, wyłącznie za zgodą Sługi Wykonawczego.

Obowiązki

248. Każdy obywatel Rzeczypospolitej Polskiej posiada w szczególności obowiązek:

- postępowania zgodnie z zasadami i wartościami cywilizacji nadprzyrodzonej oraz przyczyniania się – na miarę swoich możliwości i potencjału – do wspólnoty dobrej;
- odprowadzania podatków od ukończenia 20 lat;
- odbywania szkoleń z wojskowości oraz szeroko rozumianej obronności co 4 lata, od ukończenia 16 lat, do ukończenia 60 lat.

249. Każda inna osoba nie posiadająca obywatelstwa Rzeczypospolitej Polskiej, a znajdująca się na jej terytorium, posiada w szczególności obowiązek:
- postępowania zgodnie z zasadami i wartościami cywilizacji nadprzyrodzonej oraz przyczyniania się – na miarę swoich możliwości i potencjału – do wspólnoty dobrej.

Symbolika

250. Godłem Rzeczypospolitej Polskiej jest wizerunek orła białego, ze złotymi łapami, pazurami oraz dziobem jako symbol ucywilizowanej – w sposób nadprzyrodzony – natury ludzkiej, w zamkniętej koronie – na wzór Korony Chrobrego – jako symbol suwerenności Rzeczypospolitej Polskiej, w czerwonym polu.
251. Barwami Rzeczypospolitej Polskiej są kolory biały oraz czerwony.
252. Hymnami Rzeczypospolitej Polskiej są Rota oraz Mazurek Dąbrowskiego.
253. Z dniem wejścia w życie niniejszej Konstytucji, autor niniejszej Konstytucji otrzymuje zakaz pełnienia służby Sługi.

Przepisy przejściowe

254. Wszystkie dotychczasowe wydmuszki prawne tj. całe „prawo”, obowiązujące w starej Rzeczypospolitej Polskiej przestaje obowiązywać z upływem 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej Konstytucji – o ile wcześniej nie zostanie ono uchylone lub zmienione, w całości lub w części, w formie Subsydium – ponieważ natura nie porusza się skokowo, więc i stan prawny nie może się w ten sposób zmieniać.
255. Z upływem 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej Konstytucji, wszyscy urzędnicy zatrudnieni w starej Rzeczypospolitej Polskiej w dniu wejścia w życie niniejszej Konstytucji na umowie o pracę, przechodzą na przymusową:
- dożywotnią emeryturę, o ile posiadają powyżej 10 lat stażu pracy w starej Rzeczypospolitej Polskiej;
 - okresową emeryturę – wypłacaną przez okres odpowiadający stażowi pracy danego urzędnika w starej Rzeczypospolitej Polskiej – o ile posiadają powyżej 4 do 10 lat, stażu pracy w starej Rzeczypospolitej Polskiej.
256. Z upływem 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej Konstytucji, urzędnicy zatrudnieni w starej Rzeczypospolitej Polskiej w dniu wejścia w życie niniejszej Konstytucji, posiadający do 4 lat stażu pracy w starej Rzeczypospolitej Polskiej, zostają zwolnieni bez prawa do emerytury, jeśli Słudzy Subsydiarni nie podejmą takiej decyzji wcześniej – w formie

Subsydium – czy to odnośnie do wszystkich, czy tylko do określonej części z tych urzędników starej Rzeczypospolitej Polskiej.

257. Osoby uprawnione do emerytury z tytułu bycia urzędnikiem w starej Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa powyżej, tracą prawo do tej emerytury, w przypadku podjęcia przez nie:

- jakiegokolwiek zatrudnienia lub rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, po wejściu w życie niniejszej Konstytucji; jednak byli urzędnicy uprawnieni do dożywotniej emerytury tracą do niej prawo tylko na czas pozostawania w jakimkolwiek zatrudnieniu lub prowadzenia działalności gospodarczej;
- w okresie po upływie 3 do 6 lat od wejścia w życie niniejszej Konstytucji – decyzji o jednorazowej kapitalizacji dożywotniej emerytury z tytułu bycia urzędnikiem w starej Rzeczypospolitej Polskiej, wypłacanej w postaci jednorazowego świadczenia równego łącznej sumie emerytury za 10 lat naprzód;
- w okresie po upływie 1,5 roku od wejścia w życie niniejszej Konstytucji – decyzji o jednorazowej kapitalizacji okresowej emerytury, w wysokości odpowiadającej pozostałej części nie wypłaconej jeszcze okresowej emerytury; oraz
- decyzji o opuszczeniu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres dłuższy niż dwa miesiące, jednak tylko za okres pobytu za granicami Rzeczypospolitej Polskiej wykraczający ponad dwa miesiące; emerytura za okres pobytu za granicami Rzeczypospolitej Polskiej wykraczający ponad dwa miesiące przepada bezpowrotnie.

258. Emerytura dla byłych urzędników starej Rzeczypospolitej Polskiej wypłacana będzie, co miesiąc, w wysokości równej średniej emeryturze netto wypłacanej w Rzeczypospolitej Polskiej, w roku bezpośrednio poprzedzającym wejście w życie niniejszej Konstytucji. Emerytura ta będzie zwolniona od jakiegokolwiek podatku.

259. Utrata obywatelstwa Rzeczypospolitej Polskiej pozbawia prawa do emerytury, w tym do dożywotniej emerytury, z tytułu bycia urzędnikiem starej Rzeczypospolitej Polskiej.